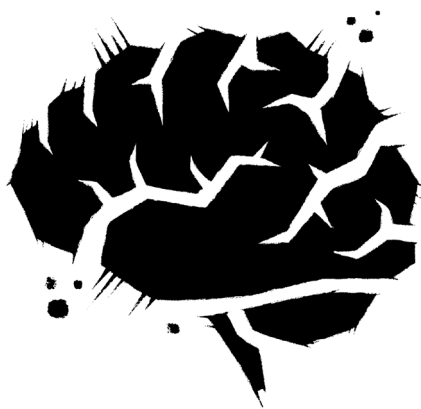

КНИТОРАУТИ

Съни Дийн

КНИГОЯДИТЕ

Артлайн Студиос
София, 2023

SUNYI DEAN
THE BOOK EATERS
Copyright © 2022 THE BOOK EATERS
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СЪНИ ДИЙН
Книгоядите
2023 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Съни Дийн
Превод: © 2023 Снежина Пискова
Редактор: Кристина Димитрова
Коректор: Гергана Ботева
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
ж.к. „Студентски град“,
ул. „Акад. Борис Стефанов“ № 35
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-302-0

*На майка ми, която беше
природна стихия през целия си живот;
и на скъпия ми приятел Джон О'Туул,
който е нещо като моя Джароу.*

Първо действие

Здрач

1

Девън през деня

Наши дни

Тепърва започнахме да навигираме в странния регион; трябва да очакваме, че ще се сблъскаме със странни приключения, със странни опасности.

Артър Макън, Ужасът

Напоследък Девън купуваше точно три неща от магазина: книги, алкохол и крем за чувствителна кожа. Книгите изядваше, алкохолът запазваше разсъдъка ѝ, а лосионът беше за Кай, нейния син. Понякога той страдеше от екзема, особено през зимата.

В този универсален магазин нямаше книги – само стелажи с ярки, крещящи списания. Те не ѝ бяха по вкуса, а и имаше предостатъчно книги за ядене вкъщи. Погледът ѝ пробяга през порното, през изданията за електрически инструменти и за дома, докато най-накрая стигна до ниските рафтове, където списанията за деца сияеха в розово и жълто.

Девън прокара късите си, назъбени нокти по кориците. Замисли се дали да не купи едно за Кай, тъй като в момента обичаше да чете подобни неща, но в крайна сметка се отказа. Предпочитанията му можеше да се променят след тази вечер.

Линолеумът заскърца под ботушите ѝ с висок ток, когато тя се насочи към края на пътеката и постави кошницата си на касата. Четири бутилки водка и буркан с крем за кожа.

Касиерът погледна към кошницата, а после обратно към нея.

– Имаш ли лична карта?

– Моля?

– Дали имаш лична карта – повтори той бавно, сякаш говореше на човек, който страда от проблеми със слуха.

Тя го зяпна.

– На двайсет и девет съм, по дяволите. – И всяка една от тези години ѝ личеше.

Мъжът сви рамене, след което скръсти очаквателно ръце. Самият той беше почти дете – най-много на осемнайсет-деветнайсет години – което работеше в семейния магазин и полагаше старание да следва всички правила.

Разбираемо, но тя не можеше да му угоди. Девън нямаше лична карта. Нямаше удостоверение за раждане, нито пък паспорт или шофьорска книжка – нищо. Официално тя не съществуваше.

– Забрави. – Девън бутна кошницата към него и бутилките вътре издрънчаха. – Ще си взема пиенето от някъде другаде.

Тя излезе погрозена и смутена. Орди тийнейджъри непрестанно си купуваха алкохол от други квартални магазинчета. По тези места това направо си беше в реда на нещата. Беше безумно, че някой реши да иска документи от нея, очевидния възрастен.

Едва след като пресече зле осветената улица, осъзна, че си е тръгнала, без дори да вземе крема за кожа. Не беше голям пропуск, че забрави лосиона, но тя постоянно разочароваше Кай по толкова много различни начини, че дори тази малка грешка беше достатъчна да я изпълни с гняв.

Обмисли дали да не се върне обратно, дори погледна часовника си. Минаваше осем. Вече рискуваше да закъснее.

А и екземата не беше нищо в сравнение с глада му. Много по-важно бе да го нахрани.

Нюкасъл-Ъпон-Тайн беше красив град, макар Девън да го намираще за прекалено шумен. По това време на годината слънцето залязваше в четири следобед и небето вече бе напълно тъмно, а уличните лампи жужаха. Приглушената светлина прилягаше на настроението ѝ. Тя вманиачено провери телефона си и краткия списък с контакти.

Нямаше съобщения. Нямаше пропуснати повиквания.

Девън се промъкна покрай редица разнебитени тераси. Минувачите се носеха напред-назад по тротоара. Плътна групичка от пиещи и пушещи хора се бе скупчила пред една къща. Музиката се лееше от прозорците без завеси. Девън сви наляво от главната улица, за да избегне тълпите.

Имаше толкова много неща, които трябваше да помни, когато беше сред човеците. Едно от тях бе да симулира, че ѝ е студено. Щом се присети за това, придържа палто то плътно към себе си, сякаш студът я притесняваше. Друго такова нещо бе да върви звучно. Тя затътри крака умишлено тромаво, стържейки чакъл и пясък под петите си. Големите ботуши ѝ помагаша с тежката походка, правеха я тромава като дете, надянало гугумените ботуши на възрастен.

Зрението ѝ в тъмното беше поредното неудобство. Трябваше да си напомня да присвива очи и да се лута през осеяната с боклуци настилка, въпреки че я виждаше съвършено ясно; трябваше да симулира страх, който никога не бе изпитвала, но който се предполагаше, че я владее напълно. Самотните човешки жени крачеха предпазливо в нощта.

Казано накратко, Девън трябваше да се държи като жертва, а не като хищника, в който се бе превърнала.

Тя забърза крачка, нетърпелива да се прибере вкъщи. Апартаментът, който бе наела (в кеш, без въпроси), заемаше мизерно място над магазин за гуми. През деня там беше шумно, вонеше на автомобилно масло и долитаха

разговорите на клиенти. През нощта беше по-тихо, макар вонята да не се разсейваше особено.

Надолу по уличката и после нагоре по стълбите към задния вход. Нямаше врата, която да гледа към улицата, но това беше плюс. Означаваше, че тя може да идва и да си отива през тъмните странични улички, без да я наблюдават любопитни погледи – същото можеха да правят и посетителите ѝ, когато имаше такива. Поверителността беше жизненоважна.

Девън извади връзка ключове, увиснали на ремък около врата ѝ. Въженцето беше преплетено с месингов компас на стоманена верижка. Тя освободи ремъка, пхна ключа и се побори за кратко с ключалката, преди да пристъпи вътре.

Тъй като нито тя, нито синът ѝ се нуждаеха от светлина, апартаментът тънеше във вечен мрак. Това пестеше електричество и ѝ напомняше мъничко за дома – по времето, когато той все още беше гостоприеман: прохладното, неосветено спокойствие на имението „Феърведър“ с всички негови сенчести коридори и библиотеки.

Девън обаче очакваше човешка компания, затова запали всички лампи. Евтините крушки затрепкаха слабо. Апартаментът се състоеше от клаустрофобична дневна, малък кухненски бокс с разтегателна маса, баня вляво и заключена спалня вдясно, където синът ѝ прекарваше по-голямата част от дните си. Тя остави чантата си до вратата, закачи палтото си на кукичката и се запъти към стаята му.

– Каи? Буден ли си?

Тишина, последвана от едва доловимо шумолене от другата страна.

– Нямаше лосион, съжалявам – каза тя. – Беше свършил. Ще взема утре, става ли?

Шумоленето спря.

Както винаги се изкушаваше да влезе вътре и да го утеши по някакъв начин. Бяха изминали три седмици и гладът трябваше да го е отслабил, а страданието да се е превърнало в непоносима агония, когато тялото му бе започнало да произвежда токсини. Лудостта вече тормозеше съзнанието му и единствено следващото хранене можеше да го излекува, но дори след него копнежът нямаше да си отиде съвсем. Щеше или да седи в ъгъла, сгушен и бездействащ, или да я атакува с изпепеляваща ярост.

Беше невъзможно да знае коя реакция ще получи, затова, вместо да влезе вътре, тя с разтреперени пръсти отново провери болтовете на вратата. Един отгоре и един отдолу, монтирани от самата нея, и една обикновена ключалка, изискваща ключ. Стаята нямаше прозорец благодарение на неудобното си разположение спрямо магазина. Нямаше нужда от допълнителна защита. За първи път.

Някой почука на входната врата. Тя подскочи, почувства се подгрознена от това, след което провери часовника си. Осем и десет – почукването идваше точно навреме. Добре че не се бе върнала за крема.

Девън отиде да посрещне госта си. Той си имаше име, но тя не би си позволила да мисли за него. Беше по-добре да взима предвид само ролята му, професията му: местния викарий. Не трябваше да бъде нищо повече и нищо по-малко от това.

Викарият чакаше тревожно на прага ѝ, облечен в черно-горчичено палто, което вероятно е било модерно преди четиресет години. Имаше мили очи, тихо поведение и проявяваше впечатляващо търпение към склонното си към кавги паство. Не се отнасяше прекалено сантиментално с децата и нямаше сериозни лични проблеми, които да си проличат след двуседмичното интензивно наблюдение от страна на Девън. Всеки имаше своите малки пороци и дребни проблеми, но това си беше в реда на

нещата, а и тя можеше да преглътне дреболиите. Все пак те бяха просто човеци.

– Благодаря, че дойдохте. – Девън се сви така, че да изглежда малка. Бъди неспокойна, бъди колеблива, но най-вече – бъди уязвима. Това безпогрешно представление ги поглъзваше безотказно. – Не мислех, че ще се появите.

– Че как! – Той се усмихна. – Както ви казах в неделя, няма никакъв проблем.

Девън не каза нищо, само гледаше разсеяно и си играеше с компаса около врата си. Беше водила този разговор (или някаква негова вариация) толкова много пъти, бе опитвала всякакви реплики и бе открила, че е по-добре да ги остави сами да поемат инициативата. Сигурно трябваше да облече нещо по-женствено, за да изглежда още по-уязвима, но мразеше роклите.

– Може ли да вляза? – осмели се да попита той, а тя се престори на засрамена от грубостта си и отстъпи встрани.

Погледът му се спря върху разнебитения интериор. Девън не можеше да го вини. Тя поднесе обичайните си скалпени извинения за състоянието на апартамента, а той я гари с обичайните колебливи успокоения.

След като приключиха този ритуал, тя каза:

– Синът ми не е добре. Говорих му по-рано, но той не ми отговори. Боя се, че може да нямате много късмет.

Викарият кимна със стиснати от тревога устни.

– Ако ми позволите да опитам, ще видя дали мога да поговоря с него.

Девън стисна зъби, за да сдържи презрителния си смях. Сякаш говоренето можеше да реши проблем като този. Викарият не беше виновен – именно тя каза, че Кай страда от депресия, но въпреки това я обзе истерия.

Викарият все още очакваше отговор. Тя успя да кимне напрегнато, надявайки се той да разчете емоциите ѝ като правилния тип колебание, и го повведе към заключената врата.

– Заклучвате сина си в стаята му?

Той звучеше шокиран и тя усещаше тежестта на обвинението му, докато отвинтваше всеки болт. Без съмнение смяташе, че тя има нещо общо с настоящото психическо състояние на Кай.

Само ако знаеше.

– Сложно е. – Девън завъртя ключа и спря, осъзнавайки, че сърцето ѝ бие учестено. – Трябва да ви попитам нещо.

– Какво? – Викарият беше предпазлив, сетивата му бяха нащрек за опасност, която очите му не можеха да доловят.

Нямаше значение. Беше обречен в момента, в който влезе в апартамента.

Тя срещна погледа му.

– Добър човек ли сте? – Въпросът, който я поглъщаше всеки път. С всяка следваща жертва. – Учтив ли сте?

Той се намръщи, обмисляйки гумите ѝ. Опитваше се да разбере какво успокоение търси тя – не че имаше каквото и да било шанс да отгатне. И все пак колебанието му беше само по себе си уверение. Лошите хора лъжеха бързо и гладко – или по-лошо: избягваха въпроса, понякога с чувство за хумор. Само съвестните биха спрели, за да помислят върху него.

– Никой от нас не е истински добър – каза накрая викарият. Той положи ръка на рамото ѝ толкова нежно, толкова мило, че тя едва не повърна на място. – Можем единствено да живеем според светлината, която ни е дадена.

– Някои от нас нямат светлина – отвърна Девън. – Как се предполага да живеем тогава?

Той примигна.

– Аз...

Девън хвана китката му, рязко отвори вратата и го бутна вътре. Викарият не беше крехък, но Девън беше много по-силна, отколкото изглеждаше, а и притежаваше

елемента на изненадата. Той залитна напред, стреснат и задъхан, в тъмнината на стаята на Кай. Девън затвори рязко вратата и здраво я затисна.

– Много съжалявам – каза тя през ключалката. – Просто правя каквото мога.

Викарият не отговори. Той вече викаше и се мяташе вътре.

Беше безсмислено да се извинява. Жертвите не се нуждаят от мними разкаяния, когато ги нараняваш, а просто искат да спреш. Девън обаче не можеше да им даде това, което искаха, и напоследък разполагаше единствено с извинения. Извинения и алкохол.

Шумът от приглушената борба на викария стихна след около минута. Никога не можеше да реши кое е по-лошо: воят или мълчанието. Може би бяха еднакво лоши. След моментно колебание тя пусна гръжката на вратата. Нямаше смисъл да заключва. Кай вече нямаше да бъде опасен и беше по-добре да се увери, че може да напусне стаята си, ако пожелае.

Апартаментът я потискаше, а плесенясалите стени смазваха духа ѝ. След толкова много дни на неистов глас синът ѝ трябваше да се наспи. Междувременно на нея ѝ се пишеше, а в къщата нямаше водка.

Не, един момент. Все още имаше половин бутилка уиски, оставена от предишния човек, когото бе довела вкъщи. Девън не харесваше уиски, но в момента още повече не харесваше да е трезвена. Няколко минути ровене из шкафовете разкриха забравения алкохол.

С бутилка в ръка Девън се заключи в малката мръсна баня и ни го забрава.